

BÁNH XÈO, BÒ KHO

Bút ký
Ý Nga

Thưa Ba,

Đây là lá thư thứ hai con viết cho Ba, viết không bằng ngòi chấm mực để cha con mình nhìn nét chữ nhau mà biết đang mạnh hay yếu, để nghe Ba khen, chê nét chữ xấu, đẹp. Thư này con viết bằng 10 ngón tay gõ trên phím chữ vô tri, như mỗi ngày con vẫn gõ ở văn phòng.

Đây cũng là lá thư thứ hai mà con sẽ không được Ba hồi âm, để ngắm nét chữ thật đẹp của Ba trên trang giấy. Đêm nay con nhớ Ba quá! Con nhớ chén bò kho cuối cùng của cô Tựu mang sang mà Ba đã thức dậy hâm nóng cho con ăn lúc 3 giờ sáng để... "5 giờ con ra phi trường đáp chuyến bay không bị đói, không bị đau dạ dày". Khi con hỏi:

- Sao Ba không ngủ thêm cho khỏe? 5 giờ anh Linh mới tới chờ con ra phi trường mà sao mới 3 giờ Ba đã lục đục trong bếp rồi?

Ba chỉ cười và hỏi con ăn cho nóng. Hai cha con mình đã chia chung một ổ bánh mì và dưa giởn thật là vui vẻ. Tưởng chỉ là bữa ăn tạm biệt Ba tiễn con đi Cali, ai ngờ lại là bữa ăn vĩnh biệt đời đời, 2 ngày trước khi Ba già từ trần thế vì một cơn tắc nghẽn động mạch cơ tim cấp tính (Heart Attack)

Ba ơi!

Con đâu có ngờ món ăn thứ hai được Ba săn sóc cho ăn trong đời lại là món ăn cuối cùng như vậy.

Ba có nhớ khi xưa ở nhà, mỗi lần con đổ bánh xèo cho cả nhà ăn không? Tuổi con gái, nhà đông em quá nên mỗi lần đổ bánh xèo con cực ơ là cực vì hồi đó làm gì có bột gạo bán sẵn sàng như bây giờ, con phải ngâm gạo trước một đêm cho mềm, rồi hôm sau gánh gạo đi cả nửa tiếng mới tới được nhà dì Cúc bán bánh bèo, để mượn nhờ cái cối đá của dì mà tự tay xay gạo thành bột. Cái cối nặng trĩu mà tuổi 15 của con chưa "Bè gãy nổi sừng trâu" nên con vật lộn với nó vất vả vô cùng. Dì Cúc cũng người Quảng Nam như mình nên dì ít khi lấy tiền bạc chi cả, chẳng những thế, nhiều khi dì còn xay giùm cho nhanh để con còn khệ nệ gánh bột về nhà, đi chợ mua tôm, thịt, rau thơm và đón những người nông dân gánh cải bẹ xanh đi ngang nhà mua cho

tươi. Xong phần ấy, 2 bàn tay nhỏ xíu của con lại phải lo chẻ số củi cho đủ lượng đổ bánh được 10 người ăn và nhiều chuyện vặt khác như giã tỏi, ớt làm nước mắm; xắt thịt, làm tôm, giã nghệ, xắt củ hành.v.v.... nữa mới xong mâm bánh xèo cho tươm tất. Trời nóng hừng hực, mà con cứ phải ngồi hoài trong bếp từ trưa tới chiều mới kịp cho cả nhà.

Có lần tụi nhỏ đang ăn giữa bữa, con còn ở trong chái bếp với mồ hôi đang ướt đầm lưng áo, vừa bung gáo nước mưa uống cho hạ hỏa bớt thì Ba xuống bếp và ra lệnh:

- Con lên nhà trên ăn đi, để đó ba làm tiếp cho.

Con đã trở mắt ngạc nhiên nhìn Ba cho đến khi mệnh lệnh được nhắc lại lần thứ 2 con mới mừng quỳnh mà tin rằng con được thoát cái lò lửa. Ngạc nhiên là phải, vì Ba có bao giờ làm bếp đâu? Trong nhà mình, chẳng những Ba không bao giờ đụng vô bất cứ chuyện chi của phụ nữ mà Ba còn nghiêm cấm mấy đứa em trai luôn cho nên Má và 2 chị em con phải gồng gánh mọi chuyện của cả nhà trên 3 đôi vai gầy guộc. Thật là bất công cho phụ nữ với một quan niệm hẹp hòi của Á Đông như vậy! Phần vì mệt và khát nước, phần vì những cái bánh Ba làm không hợp với khẩu vị của con (hồi nhỏ con chỉ thích thịt mỡ và nhiều giá trong khi làm cho con ăn, cái nào Ba cũng bỏ thật nhiều thịt nạc với tôm, hành) nhưng con cũng đã vui, được ngồi nghỉ ngơi một chút và được ăn chung với các em, dưới cái quạt máy mát ơ là mát và trên cái mâm sạch sẽ, không bóng loáng những dầu đậu phộng chung quanh.

Nhắc lại chuyện xưa mà con nghe như khói bếp ngày ấy hầy còn... cay mắt con đây nè.

Sau này vượt biên, sang Ý, rồi sang Canada tạm cư, sống lênh đênh một mình nơi xứ người, mỗi lần làm bánh xèo cho chồng ăn, con đều nhớ đến Ba. Từ ấy đến nay đã gần 40 năm trôi qua, nếu trí nhớ của con còn tốt thì hình như chưa có phái nam nào làm món ấy cho con ăn cả?

Từ hôm ấy, con có thêm món bò kho của Ba cay... nhòe cả mắt.

Con đã từng nói với một người bạn thân nhất của con rằng: “điều gì dễ thương và duy nhất cũng giữ hoài nét đẹp vĩnh viễn của nó cả!” Hai lần săn sóc ấy đã là 2 dấu ấn để con nhớ đời: tình Ba thương con ngọt ngào thế nào. Bây giờ nhà không nghèo như xưa, con lại chẳng có đứa con nào nên có điều kiện để mua tôm, mua thịt nạc để hơn hồi xưa và con cũng không còn thích thịt mỡ nữa rồi, sao Ba không làm bánh có tôm, có thịt nạc nhiều cho con được dùng tiếp?

Ba ơi!

Đời con từ nay về sau, mỗi lần ăn bánh xèo và bò kho sẽ là một lần ngậm ngùi vì sẽ không còn ai có thể cho con hưởng được vị ngọt ngào như Ba đã cho con nữa và sẽ không có một nhà hàng nào trên thế giới này có thể cho con thưởng thức lại được sự ấm áp của tình phụ tử mà Ba đã gói ghém trong ấy.

Thôi Ba hãy ngủ ngon đi nghe Ba!

Trong giấc ngủ ngàn thu của Ba sẽ còn hoài niệm nhớ này của con.

Ý Nga, Canada

4 giờ sáng 13-1-2011.

Comment:

Ồi cùng một thứ bánh mà người Nam, kể cả Quảng nam gọi là bánh xèo, đặt tên theo...thính giác. Khi đổ bánh trong chảo dầu nóng nghe tiếng XÈO! (Nhớ đến pháp Quán Âm trong kinh Lăng Nghiêm !).

Chỉ riêng người dân cố đô Huế thì đặt tên theo... Khẩu Vị, vừa ăn vừa thưởng thức cái NGON qua cảm nhận của cái lưỡi (vị giác): ngon lành, dòn tan, .. là những đặc điểm chủ yếu của món bánh KHOÁI .. khẩu này !! Phải thế chẳng ??

(Mao Tôn Nhu)

Trích TIẾNG THÔNG REO AcLa